

Ք Ն Ո Ւ Թ Ի Ի Ն Ն Ո Ւ Մ Ա Ի Գ Ը

Կեցած եմ շուար ու դեռ չգիտեմ,
 Ժամերն իմ պարապ ես ո՞ւր անցրեմ
 Ծոցը բնութեա՞ն՝ լուռ ու վեհանդորր,
 Թէ կողին մարդկանց՝ տեսում ու մոլոր:

Վեհ է բնութիւնն, փաղցր ու գեղոյ,
 Քմայներ ունի սակայն խօլ, անսանձ,
 Անոր ծոցին մէջ կը հալորդըւիս
 Տիեզերքի մեծ խորհուրդին անանց:

Մարդը անգութ է, սիրտը հեռով լի,
 Բայց նոյնքան է խեղճ, արգահատիկ.
 Օրէնքին ներքեւ ռումբի, երկաթի,
 Մարդը անգութ է բայց կարօտ գութի:

Մարդն ծառաւի է իր եղբոր արեան,
 Մարդն ալ ունի միշտ քմայներ անխիղճ,
 Բայց կը մեծնայ ան սէրեր մեծ ու ջիւջ
 Երբ զան ու զսնեն իր սրտի համբան:

Կեցած եմ շուար ու դեռ չգիտեմ,
 Ժամերն իմ դատարկ ես ո՞ւր անցրեմ,
 Ծոցը բնութեա՞ն թէ կողին մարդկանց,
 Երկուն ալ կամօտ, երկուն ալ անսանձ:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ

